

Orada da Yıldızlar Kayar mı?

*Adressiz yollara var hayatın,
Arzular vardır, bilersin,
anlatılamaz...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

ORADA DA YILDIZLAR KAYAR MI?

Ahmed Günbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 2003

Edebiyat Kitaplığı - Roman | 94

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

KAPAK FOTOĞRAFI

Valentino Sani / Trevillion Images

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

7. BASKI

Eylül 2019, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-975-263-926-3

9 789752 639263

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 12364

BASKI VE CILT

Pasifik Ofset

Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İş Merkezi
Avcılar/İstanbul

Telefon: (0212) 412 17 77

Matbaa Sertifika No: 12027

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

I. Bölüm

İstanbul'a benziyordu karakteri... İstanbul'a, Boğaz'ın kucağına yakamozlu bir gecede gözlerini açmıştı. Suların üstünde ışıldayan yakamozları andırırdı bakışları bu yüzden. Derin, anlamlı ve silinmeyen izler bırakırdı insanın ruhunda, masum ve içine kapalı gibi dalan gözler.

Mizacı, kendine güveni ve kabulleri, her haliyle bir İstanbul iklimini andırır; İstanbul akşamlarının poyrazlarla cilveleşen o gizemli ışık oyunlarını hatırlatırdı çehresi. Yarıdöner, sihirli bir tablo hüviyetine bürünürdü bu yüzden mimikleri. Yüz ifadesine dökülen figürler, bakış dili kadar, gizemli ve kolay anlaşılamayandı. Tebessümleriyle, burukluklarıyla, kabaran sularının öfkesiyle ve alınganlıklarıyla o İstanbul benzeri bir kızdı. Hiç beklenmedik anlarda ruh iklimindeki zamansız değişikliklerin çelişkili havasına kapılır ve anlık duyguları, arzularını renklendirirdi bakışlarındaki ifadelerde...

Herkesin hayranlıkla seyrettiği, muhteşem yalının içinde o arzularının akışına göre büyütülmüş tek çocuğuydu ailenin. Babası ve annesi onu gözlerinin içine baka baka büyütüğü, dadısı hizmetine amade olduğu için çok farklıydı o.

Deniz, hiçbir kalemin resmedemeyeceği kadar ihtişamlı bir manzara arz ediyordu büyüdüğü mekânlarda...

Güller, laleler, nergisler, karanfiller, zambaklar ve daha nice çiçeklerin renk cümbüşünde bulunduğu görkemli ve geniş bahçenin etrafı, yüksek duvarlarla çevrilmişti. Duvarların kenarlarında boy veren iğde ağaçlarının, hanımellerinin kokusu müjdelerdi önce baharları... Osmanlı mimarisinin nişanesi gibi bir kenarda duran çardağın temelinden çatısına kadar sarmalayan asmalar, mevsiminde erguvanları kızartan güneşin şedit pırıltılarına nispet edercesine, salkımlarını mücevher avizeler gibi göz kamaştıran terkipleriyle asardı dallarına bahar.

Leyla'nın yaşadığı yalı, insana sahte bir cennet bahçesinde bulunmanın daüssıla hissini yaşatırdı daha çok. Boğazın efsane suları, dalgaların romantik figürlerini yansıtan musikisi, bol yıldızlı, dolunaylı gecelerde suların yakamozları, dev yük gemilerinin ve vapurların bazen ürpertili düdüğü sinyalleri, münzevi bir alışverişin içinde yaşatırdı bazen onu.

Arkadaşlarından çoğunun hülyalarının bile yetişemediği bir yaşam tarzı vardı Leyla'nın. Üniversiteyi daha bu yıl bitirmişti. Henüz yirmi iki yaşındaydı.

Paşa dedelerinden miras kalan yalı, sıradışı harcamalar, lüks arabalar, sınırsız denecek kadar geniş bir hürriyet, bir anne şefkati kadar kendisine ram olan bir dadı bile; son günlerde Leyla'nın ruhunda oluşan boğuntuları önlemeye yetmemişti...

Tedirgin, vehimlerle dolu yapısıyla, mutluluğunu yaşamayan bir kızdı Leyla. Belki de, onun bütün avantajlarını dezavantaja çeviren en büyük etken, arzularına emek vermeden kavuşabileceğinin teminatıydı.

Zengin bir ailenin tek çocuğu olmak, istediği imkânları anında yanı başında bulmak hayatta hasret duyabileceği, hayal kurabileceği boşlukları hissedilir biçimde azaltmıştı. Hayatı bir anlamda sevimsiz ve anlamsız kılmaya başlamıştı imkânları...

Dedesi, annesi ve babası, hatta arkadaşlarının bile onu hep el üstünde tutması, ruh iklimlerinde “Etrafında dönen her şey sahte, tek gerçek sensin,” imgesini uyandırmıştı belki de...

Baba Cezmi Bey, tıbbi malzemelerin ithali üzerine çalışan bir iş adamıydı. O, piyasanın en popüler isimlerinden biriydi. Her şeyi vardı. Ama son günlerde yalıda yaşayanların yüzlerinin güldüğü pek söylenemezdi. Leyla iç dünyasına kapanmıştı; odasına giriyor, saatlerce çıkmıyordu. Dadısı, baba ve annesi seferber olmuşlardı Leyla için. Ne yaptılarsa çözememişlerdi Leyla’yı. Üzüntüleri her geçen gün biraz daha büyümüş, heyecanları artık tedirginlik veren boyutlara ulaşmıştı. Genç kız iç dünyasına kapandıkça kapanmıştı. Daha fenası, ser vermiş, sır vermemişti. Duygu ve tavırlarında bir bozukluğun varlığını sezmekteydi ailesi.

Her arzusu yerine gelmiş bir kızdı. Hayatında tartışacak fazla bir şey bulamıyordu. Yaşayacak ihtirasları ve hırsları, hatta fazla hazları yoktu onun başkalarına göre. Hasreti, özentisi, hatta ideali yoktu Leyla’nın... O nazlı bir kraliçeydi sadece. Her imkânı emeksiz, eziyetsiz yanında buluşu, renklerini korkunç bir şekilde silmişti dünyasının. Bu hayat çok monoton, sevimsiz ve hatta çok basit gelmeye başlamıştı ona son günlerde.

Oysa kendi dünyasından çok farklı bir dünya vardı dışarıda. Sokaklar, caddeler, ekranlar, sıkıntılı, değişken bir dünyanın acımasızlıkları ile doluydu. Kavgalar, gürültüler,

kaypak zeminlerde greenler, ayakta durabilmek için ırpınanlar, evleri ve ocakları olmayanlar, bir lokma ekmek için hırsızlık yapanlar, hayat kavgası verenlerle dolup taşan bir dünya vardı önünde.

Leyla bu sahnenin içinde, kafasında oluşan gerçeklerle, ölçüleri hiç tutmayan farklılıkları yaıyordu. Derdi olmayanlar da bazen dertsizliklerini dert ederek yaarlardı. Leyla da dış yansımalarıyla onlardan biriydi.

Etrafindakileri, arkadaşlarını ve daha çok kalbinde ve zihninde iz bırakanları sorgulamaya çalışıyordu, içine kapalı dünyasında. Kendisiyle arasında uçurumlar oluşturan yakınlarının, akrabalarının davranışlarını, babasının, annesinin Ŗefkatini bile mercek altına almıştı.

Vicdan azabına e, sıkıntı duyduğu hadiseler vardı hayatında. Onları zaman zaman kurduğu tarafsız mahkemede yargılamaya çalışıyordu.

Neler oluyordu dünyasında? Ayrıntılarını açamıyordu ne yapsa. Karışık bir yumak halindeydi her Ŗey. Asıl fırtınalar gönül dünyasında kopmaya balamıtı. zerine den bakıların anlamını, beden dillerinin ruh haline yansımalarını ve dahası bencil düşüncelerin insanlara kurdurduğu cümlelerin aklındakilerden ne kadar farklı olduğunu seziyor, bu sebeple de çok rahatsızlık duyuyordu.

Enes... Lise yıllarından arkadaıydı. Güven, komşularının çocuğuydu ve onunla birlikte bymlerdi. ağrı! Üniversitedeyken tanı mılardı. Ŗu günlerde yüksek lisans yapan, ailesinden uzaklarda, İstanbul'da tuttuğu bir bekr evinde kalan, ayrıca hayatını kazanarak geçimini sağlamak zorunda olan bir delikanlıydı.

Leyla, az yiyor, az uyuyor ve çok az konuşuyordu son günlerde. Kararsız düşünceleri, onu bunaltacak hale getir-

mişti. Dış dünyayı âdeta unutmuştu. Arabasına binmemiş, yalının ikinci katındaki boğaz manzaralı odasının cumbasına dahi çıkmamıştı. Pencerenin kenarında oturuyor, gözlerini denizin gizemli manzaralarına kilitleyip baygın bakışların eşliğinde derin düşüncelere dalıp gidiyordu.

O, bazen sadece bakıyor gibi görünse bile sanki görmüyor, duymuyordu. Âdeta düşüncesindeki çelişkilerin düş bozukluklarını yaşıyordu.

Yine odasına kapanmıştı ve Galatasaray Lisesi son sınıftaki günlerinden bir kesiti çağırılmıştı hafızası. O gün ruhunda iz bırakan günlerden biriydi. Boğaz'dan yolcu vapurları geçiyor, yük taşıyan yabancı gemilerden biri suları köpürtüyordu. Martılar şamata kopararak dönüyorlardı. Balıkçı gözden kayboluyordu uzak mesafelerde.

Benzine griler düşüyordu Leyla'nın. Düşüncelerini o ana taşımaya çalışırken yakın bir akşamın, alevden meşalelerinin tutuştuğu ufuklara kilitliyordu bakışlarını. Yıllar öncesinden hafızasında unutulmazların arasına işlediği o çocuğun buruk hikâyesindeydi düşüncesi.

Enes! Galatasaray Lisesi son sınıf öğrencisiydi. Onunla aynı sınıftaydılar. Çocukluk yıllarından beri aynı sokakta, hatta aynı sınıflarda yine birlikte okuduğu bir arkadaşı daha vardı. Güven! Güven, ilkokul sıralarından beri Leyla'dan hiç ayrılmamıştı. Babaları aynı sınıflarda okumalarını sağlamış, okula aynı araçla gidip gelmeleri bile büyükleri tarafından ayarlanmıştı. Oyunları, okulları, sınıfları, gezmeleri bile çoğu zaman birlikteydi. Güven'le Leyla aynı sırayı paylaşıyorlardı sınıfta bile. Enes ise Leyla'nın sağ kolu hizasına düşen paralel masada oturuyordu.

Ders fizikti ve sınıf yazılı sınavındaydı. Enes sınavla fazla ilgilenmiyordu nedense... Hazırladığı bir mektup vardı

yanında. Mektubu Leyla'ya verebilmenin fırsatını kollamış, hiçbir derste yakalayamamıştı bu fırsatı.

Kaçamak bakışlarla Leyla'yı gözetliyordu. Herkes dikkatini yazılı kâğıdının üzerinde yoğunlaştırmıştı. Neden sonra beklediği o fırsatı kendi düşüncelerine göre yakalamış olacak ki Masasının çekmecesinde duran mektubunu usulca çekmiş, sol kolu hizasında oturan Leyla'nın yazılı kâğıdının altına itip önüne dönmeyi başarmıştı. Hocanın dikkatini çekebilecek ölçüde bir fısıltı yayılıyordu arkasındaki masadan.

Leyla fena öfkelenmişti yazılı kâğıdının altına el çabukluğuyla ve saygısızca sürülen mektubu fark edince. Bu azarcı ses, koyu bir sessizliğin içinde velvele koparmıştı sanki.

Hoca, sesin yayıldığı noktaya dikmişti gözlerini. Az önceki sessizliği ihlal eden talebeyi teşhis etmiş ve onun başucuna dikilip kalmıştı hoca:

“Sen ne yaptığını sanıyorsun küstah!”

Sınıfta herkesin gözleri üzerindeydi.

Enes utanıp sıranın üzerine indirmişti bakışlarını ve hareketsiz hatta nefessiz kalmıştı bir ara.

Öğretmen Leyla'nın başucunda durmuş bu haykırışın nedenini soruyordu:

“Neler oluyor burada kızım?”

Henüz kimsenin bilmediği hadiseyi, Leyla'nın bir kızgınlıkla açığa vuruşu, sınıfta bütün dikkatleri üzerine çekmesine yetmişti. Yazılı kâğıdının altına az önce sürülen mektuba titrek parmaklarıyla tutunarak çekip alırken, azar dolu bir bakış vardı Enes'i hedefte tutan. Mektubu kâğıdının altından titreyen parmaklarıyla çekip açığa çıkarmıştı Leyla. Bir

mecburiyet vardı Leyla'nın tavırlarında. Arkadaşlarından ve hocasından utanmıştı.

Parmaklarının arasında sıkışıp kalan mektubu asabı bozulmuş bir şekilde hocaya uzatırken ağlamaklıydı titreyen sesi:

“Bu ikinci mektubu öğretmenim. İlk mektubunu gözlerinin önünde yırtıp atmama rağmen, şu an beni de zor durumda bırakan bu saygısızlığını siz değerlendirin. Bunları kesinlikle size söylemek istemezdim, ama mecbur kaldım.

Zarf açılmamıştı. Öğretmen anlamlı bakıyordu Leyla'nın gözlerine.

“Tamam kızım, mesele anlaşılıyor, sen yazılına devam et.”

Hoca elinde mektup, Enes'in başucunda durmuştu.

“Beğendin mi yaptığını? Sizlere arkadaşlığı böyle mi öğretiler çocuk?”

Sesi boğazında kurumuştu delikanlının. Güçlkle soluk alıp vermeye çalışıyordu. Ellerini yazılı kâğıdının üzerine bastırmiş, kafasını önüne eğip öylece kalmıştı.

Hoca, Enes'i daha sert bir ifadeyle, “Sen de yazılına devam et, ancak disiplin kurulunda görüşürüz,” diye azarlamıştı.

Enes, boğulmamak için yutkunuyor, nefes almak için çırpınıyordu. Yüzü kızarmıştı. Sinirleri gergindi. Yazılı kâğıdını masasının üzerine bırakıp ani bir kararla ve inanılmaz bir hızla yerinden kalkıp herkesi şaşırta bir tepkiyle ayrılıyordu sınıftan... Sert bir rüzgâr almıştı arkasına. Sınıfın kapısını öfkeyle açmış ve yel gibi esmişti koridorda...

Hoca şaşkındı. İkinci kez sınıfın dikkatini çekip ikaz ediyordu talebelerini:

“Yazılıya devam! Unutun şimdi olanları ve kendi işinize bakın...”

Enes’in gidişi, o gidişti işte. Utancından bir daha aynı sınıfa dönememiş, dahası başka bir okula aldırmişti kaydını.

Leyla, ölümcül bir utanca sebep olmuştu ve hazin bir vedaya...

Enes bütün haksızlıklarına rağmen Leyla’nın hayat sayfasında hiçbir zaman silinmeyecek vicdan azabına da sebep olmuştu. Leyla, yaptığı işte haklıydı haklı olmasına, bunu hiçbir zaman sorgulamıyordu ancak o anki, o çocuğun utancı ne yapsa hiç silinmemişti hafızasından... Günahının olmadığını bildiği bir vicdan azabı gibi kalmıştı o anlar Leyla’nın beyninde... Hayatına düşen, silinmesi mümkün olmayan izlerden biri olarak kalmıştı hafızasında o anlar, hâlâ onunla yaşıyordu...

***

Son günlerde karamsarlıkları daha da koyulaşmıştı... Mukadderatının uzaktan bir seyircisi gibiydi... Çaresizliklerini, çelişkilerini, karamsarlıklarını, adını koyamadığı iç sıkıntılarını yorumluyor, kendisi olmak daha coşkulu, daha dirençli, ayaklarının üzerinde durabilen bir genç kız olmak için hayatına çekebileceği istikrarlı çizginin tahliliyle didişiyordu... Düşünce dünyasını inşa edememesi daha çok kendine karşı ikiyüzlü, kararsız ve saygısız oluşunu hatırlatıyordu ona...

Düşünceleriyle yüzleşmekten bile ürperti duymanın verdiği azapla tanıştığı gün bir anlamda hayatının boşluklarla dolu olduğunun da farkına varmıştı...

Bir toplantıda çok farklı bir dünyayı bulmuştu karşısında... Bütün sıkıntıları işte o günden sonra açığa çıkmaya başlamıştı hayatında...

Fildişi kuleler, zümrülden gökler, coşkular, ihtiraslar, bitmeyecekmişçesine ömür, etrafında gördüğü her şeyin sahte, sadece kendisinin gerçek oluşunun düşüncesiyle kurduğu saray, korkunç bir şekilde çökmüş, darmadağın olmuştu dünyası...

Eski sarayının, bütün malzemelerinin hâlâ var olmasına rağmen, bir türlü aynı sarayı yeni baştan kuramamanın azap dolu günlerini yaşıyordu Leyla...

Üniversitede bölüm arkadaşlarından bir delikanlı, tek yönlü yetiştiğini söylemişti Leyla'ya. Ruh, beden ve akıl üçlüsü aynı seviyede yükseltilemezse yaşadığımız hayatın bir tarafı mutlaka aksar, demişti ona:

“Dengeyi kuracaksın arkadaşım... Hayat kurduğun dengeler ölçüsünde ayakta durmanı sağlayacaktır. Yaşamak, sadece gülüp oynamak, bedensel hazlarla avunmak, para harcamak, arzularımızın bizi çektiği istikamete, adres sormadan, yolları sorgulamadan gidilecek bir yer değil...

Kendini teşhis edeceksin önce... ‘Ben kimim?’ diye soracaksın kendine... Nereden geldiğini, nasıl oluştuğunu, planının, projenin kimin tarafından yapıldığını araştıracaksın. Kendi isteğinle gelmediğin bu hayatı, yine kendi isteğinle ve istediğin şartlarda terk edemeyeceğini bileceksin. Bu vücudun mimarının hayata yansımaları gereken kurallarının olduğunu, kendi başına ne bir güç, ne de kendi plan ve projesini çizerek dünyaya gelen olmadığını, dahası insan olmanın serüvenini araştırıp özünü tanımaya çalışacaksın. İnsanın hayattaki duruşu, bunları öğrendikten sonra başlar benim bildiğim... Eksik bir eğitim, yetersiz hayat bilgisiyle

yaşayan insanların yeryüzünü kan gölüne çevirdikleri bir gerçek...

İnsan, kendini yeterince sorgulayıp özünü teşhis etseydi, yeryüzü her haliyle barışçı, dost gönüllü, sevgi, aşk ve muhabbetlerin yeşerdiği bir cennet görünümüne bürünürdü.

Canı kim vermişse, almanın da onun hakkı olduğunu, incitildiğimizde çektiğimiz acıları incittiklerimizin de duya bildiklerini anladığımız zaman, hayat bize bir şeyler anlatacaktı. Kendimize yapılmasını istemediklerimizi, başkalarına yapmadığımız vakit, insan haklarını tanıyacaktık. Bunların hangisini sorduk kendimize? Eğitimimizde bunların hangisi, hangi ölçülerde vardı söyleyebilir misin bana?..”

Uzun bir sohbe girmişlerdi. Delikanlı o gün Leyla'nın ruhundaki boşlukları okumuştı âdeta...

Birtakım eksikliklerin olduğunu hissetmişti hayatında... Sahiden de insan, bu yaşına kadar hiç sorgulamaz mıydı bunları?

Yaşadığı debdebeli hayat, ona içindeki sükûnet ve huzuru sağlayıp dengelerini kurabilmesi için engel olmuştu. Para güven, para güç, para hatır, para asalet ve saygınlık olarak öğretilmişti ona...

Maddenin dünyasında, maneviyat soluk bir sayfada belirsizlik ifadesiydi ve küçümsenen, tepki duyulan bir anlayışla karşılanıyordu yaşadığı ortamlarda...

Leyla'ya ne olmuşsa, işte o gün o delikanlıyla başladıkları sohbe olmuştu. Bir farkı idrak etmişti onunla yeniden karşılaştıkları seminerde.

Yaşadığı, sevdiği ve sevdalısı olduğu bir dünyanın dışında başka dünyaların da bulunduğunu fark edişi, araştırmaları-

na sebep olmuştu o günden sonra ve farkları idrak ettikçe bunalımı artmıştı Leyla'nın...

Üniversiteyi yeni bitirmişti. Daha rahat, daha özgür, hatta daha sorumsuz bir hayata başlamıştı o günlerde. Diskolar, tavernalar, caz ve müzik hâkimdi onun ve yakın arkadaşlarının dünyasına...

Kuzenlerinin içinde sadece, kendine en yakın bulduğu İrem farklıydı diğerlerine göre. Her sıkıntısını onunla konuşabiliyordu. Tek sırdaşydı aynı zamanda.

Ne olduysa o gün olmuştu işte. Hayatının ilk olumsuzluğuyla karşılaşmıştı o gün... İrem'le birlikte gittiği o seminerde yıkılmıştı eski dünyası... Yaşadığı ve tanıdığı dünyanın dışında çok farklı dünyaların da var olduğunu daha ilk o gün fark etmişti...

Sıkıldığını, eğlencelerin de bir ölçüde tadını yitirdiğini anlatıyordu İrem'e. İrem, Leyla'dan farklıydı bu anlamda:

"Tabii kızım, bal yiyen baldan da bıkar. Macera, eğlence, dans, caz, hayat sadece onlardan ibaret değil ki..."

Leyla, İrem'i alaya alıp gülmüştü:

"Daha başka neler olabilir ki?"

"Hafta sonu, benimle gelir misin?"

"Nereye?"

"Daha nelerin de olduğunu görebilmen için."

Leyla kasıntılı süzmüştü İrem'i:

"Benim farkında olmadığım, daha neler olabilir ki hayatta?"

"Yorum yapmayı bırak. Gelecek misin, gelmeyecek misin, onu söyle..."

“Önce nasıl bir yer olduğunu bilmem lazım.”

“Gidince görsen? Senin için değişik bir yer. Biraz da beyin hücrelerin çalışır..”

“Adını hâlâ söylemedin?”

“Bilimsel bir seminer desem yeterli mi sence?”

“Ne yapıyoruz orada?”

“Konuşmacıları dinliyor, sonunda sorular da sorabiliyorsun. Anlayamadığın ne varsa uzmanından öğreniyorsun, daha ne olsun?”

İtiraz etmemiştii Leyla:

“Tamam! Geliyorum.”

Ondan söz almayı unutmamıştı İrem:

“Caymak yok ama.”

“Söz.”

Leyla'nın hayatında ikinci ve en derin hikâyesi de işte böyle başlamıştı...

İrem, Leyla'yı bir sivil kuruluşun düzenlediği seminere götürmüştü. Orada her on beş günde bir konferans düzenleniyor, ünlü isimler seçiliyordu konuşmacı olarak.

Oldukça muntazam ve geniş bir salonda konuşmaların düzenlendiği yer. Bu haftaki konuşmanın konusu, toplum, ahlak, din ve insan başlığını taşıyordu.

Bir profesördü konuşmacı. İlanlarda ve davetiyelerde üç hafta, üç bölümde anlatılacağı yazılmıştı konferansın. Bugün ilk günüydü.

Salon tıklım tıklım dolmuştu. İrem ve Leyla'nın oturdukları mevki konuşmacıya oldukça yakındı.

Leyla heyecanlıydı. Oturduğu koltuğun bitişğinde sol kolunun temas ettiği kişiye kaçamak bir bakış atmıştı. Yanında nasıl birinin oturduğunun merakını da taşıyordu sanki bu bakış. Kısaca bir göz atıp önüne dönmüştü. Düşüncesinde beliren uyarı, onu aynı noktaya bir daha bakması için zorlamıştı. Sakince başını sol omzunun üzerine doğru çevirmiş, yanında oturan delikanlıya bakmıştı.

O anda gözleri parlamış, hareketleri değişmiş, bir sevinç rüzgârı esmişti çehresinde... Üniversiteden arkadaşıydı bu. Derin bir nefes almıştı. “Tesadüfün böylesi...” diye geçmişti içinden.

Gönlünde iz bırakan, hayatta farklılıkların da olduğunu ona fark ettiren üniversite arkadaşı bir delikanlıydı yanında oturan...

Leyla kendini gösterebilmek için çırpınıyordu; ama yanındaki delikanlı her şeyden habersiz konferansın başlayacağı anı sabırsızlıkla bekliyordu, yanında kimin oturduğundan haberdar bile değildi...

Üniversitedeki kapalı devre hayatı hiç değişmemişti anlaşılın. Kolayca çözülmeyen bir yapısı vardı onun. “Yalnız Adam”dı kızların arasındaki adı... O yalnız adamı, üniversite yıllarında hiçbir kız ayartamamıştı. Daha doğrusu o, zaafalarını ortaya koymamıştı hiç...

Arkadaşlarıyla eğlenelere katılmazdı nedense ve çok fazla arkadaşı da yoktu... Belki de vaktini boşa harcamak gibi bir lüksü hiç olmamıştı bu delikanlının. Arkadaşları gezip oynarlarken o, üniversite bahçesinde bile bir köşeye çekilir, ya okur ya da yazardı...

Ne yazıp ne okuyordu? Neden hep yalnızdı? Nelerden hoşlanırdı? Hobileri nelerdi? Bunu hiçbir arkadaşı çözememişti.

Yakışıklı ve ilgi çekiciydi. O, bunu ya fark edememişti ya da gençlerin anlayışına göre bu avantajını kullanmıyordu...

Bir sürü soru işaretini üzerinde taşıyan bu delikanlıydı işte şu an Leyla'nın yanında oturan...

Leyla bu dış dünyası kadar iç dünyası da meçhul olan delikanlıya karşı adını koyamadığı bir merak besliyordu okul günlerinde... Birkaç defa bahaneler uydurup çekildiği tenhalarda ona sokulmuş, final derslerinden bahisler sorarak ondan yardım bile istemişti. Sorulara anlayışla cevap vermesine rağmen, hiçbir zaman karakterinden taviz vermemişti delikanlı.

“Gönül ne kahve ister, ne kahvehane,

Gönül bir dost ister, kahve bahane...”

Leyla'nın ona yaklaşması, ders sormak için değildi aslında.

Onu diğer delikanlılardan ayıran özelliği, yalnızlığı ve ahlaki yapısıydı Leyla'nın oldukça ilgisini çeken.

Delikanlı anlamazdan gelmişti genç kızın duygularını. Anlam dolu bakışlarına karşılık vermekten çekinmişti üstelik...

Leyla, ona bir şeyler sormaya çalıştıkça delikanlı gözlerini ürpertiyle çekip her defasında bakışlarına başka bir istikamet arayarak Leyla'nın sorularını cevaplamaya çalışmıştı... Hicabı hat safhadaydı... Kızarır, sıkılır, al al olurdu yüzü, anlamlı bakışların kuşatmasında ve sürekli rahatsız oluşunu ima eder, kaçırırdı gözlerini Leyla'nın gözlerinden.

İşte o günlerin iz düşümleriydi şu an Leyla'nın yanında oturan delikanlı hakkında hafızasında kalanlar. Tesadüflerin beklenmedik bir anda onları bir araya getirişi şaşırtıcıydı.

Bu tesadüf, hafızasındaki küllerin üzerini de eşelemiştir bir anlamda...

İrem'e sezdirmemiştir. Hafifçe başını arkadaşından yana çevirmiş ve hassas bir sesle fısıltılarını güçlükle taşımaya çalışmıştı onun kulaklarına:

“Çağrı!”

İsminin telaffuz edildiğini duyan delikanlı, önce duraklamış, düşünmüştü... Bir kadın sesiydi kulaklarına gelen. İsmi biliyor ve adıyla sesleniyordu kulağına.

Yanında oturan genç kıza çevirmişti yüzünü ve onu tanıyıp başını hafifçe önüne eğmişti...

Leyle kısık bir sesle ataktaydı:

“Bu ne tesadüf böyle?..”

Leyla'yı tanımıştı delikanlı... Utana sıkıla, kısık bir sesle ulaşmıştı ona:

“Merhaba!”

“Merhaba. Biliyor musun, rüyalarımda görsem inanmazdım buna. Nerelerdesin, mezuniyet sonrası nelerle meşgulsün?”

“Ha evet. Yüksek lisans eğitimine devam ediyorum.”

Sevinçten gözleri parlıyordu Leyla'nın:

“Çağrı biliyor musun, çok sevindim karşılaşmamıza.”

İrem şaşırılmıştı. Dikkat kesilmişti Leyla'ya. Önce yanındaki delikanlıyı incelemişti, sonra Leyla'yı. Bir anlam verememiştir. Sadece konuşmalara dikkat kesilmiş, hayretle dinliyordu onları...

“Hayatımda ilk defa uğradığım bir mekânda, eski bir arkadaşım ile karşılaşmak, inanamıyorum hâlâ. Ve yanı sıra yan yana...”

“Tesadüfler bazen inanılmazdır. Ben doğrusu sizin burada oluşunuza şaşırdım.”

“Neden?”

“Bildiğim kadarıyla, size göre çok değişik bir ortam burası.”

“İrem de öyle söylemişti. Farklı dünyalar da var demişti ve beni buraya o getirtmişti... Tanıştırırım sizi. Çok şaşkıncıdır şimdi kuzenim. Rahatlasın en azından.”

Kalbinin atışları heyecanının dengesini bozmuştu sanki. Sık ve derin soluyordu konuşurken. İrem'e dönmüştü Leyla:

“Bak İrem, seni arkadaşım ile tanıştırayım. Çağrı, üniversiteden aynı bölümden arkadaşım.”

“Memnun oldum. Ben İrem. Leyla'nın kuzeniyim. Nasılsınız?”

Çağrı İrem'e bakmıştı. Buruk bir tebessümü vardı dudaklarında:

“Memnun oldum.”

Leyla yeniden Çağrı'ya dönmüştü. Onu sorularıyla meşgul etmeye başlamış, İrem'i unutmuştu:

“Çağrı, sen her zaman gelir misin buraya?”

“Konferansları seviyorum. Haberini aldıkça gelirim. ‘Köklerle dalların barışık yaşaması gerekir,’ diye düşünürüm hep.”

Leyla duraklamış, hiçbir şey anlayamamıştı Çağrı'nın sözlerinden.

“Nasıl yani?”

“Hatırlıyorsan daha önce de girmiştik seninle bu konuya. Hatta söz uzadıkça sıkılmıştın ve ‘Ben ateistim, başka şeyler konuşalım istersen,’ demiştin. O gün fazla müştereklerimizin olmadığını düşünmüştüm seninle.”

Derin bir iç burgusuyla toparlanmıştı Leyla:

“Ne yani, inançlıyım deseysen ilgilenecek miydin benimle?”

“Şey, en azından müşterek yanlarımız olurdu konuşabilmemiz için.”

“Çağrı! Şaşırtıyorsun beni. Galiba ilk defa kendimi ifade etmeyi başarıyorum sana karşı. Ben hiç ateist olmadım desem inanır mısın şimdi? O anlarda başka meseleler konuşmayı düşlediğim için kaçış yolu olarak kurduğum bu köprüye ateistlik adını da koymuş olabilirim. Aslında ateistlik hakkında da öyle fazlaca bir bilgim yoktu desem, belki de güleceksin şimdi.”

“Madem ateist değildin, neden öyle söylemiştin?”

“İşin aslını duymak istiyor musun?”

“Evet.”

“Ben üniversitenin o yalnız adamını herkesten farklı bulup çok merak etmişim o günlerde. Sen başka konulara giriyordun ya da finaller hakkında sorduğum sorulara geçiyordun hemen. Oysa benim yanına gelişimin sebebi, senin diğer arkadaşlıklardan farklı bir mizaca sahip olmandı. Kişilikli ve doğal buluyordum seni... Sadece ve sadece güven vermen, saf ve duru bir arkadaşlık duygusuydu beni sana yaklaştıran. Sen asla fırsatçı ve art niyetli olmadın bana göre.”

“Keşke o zaman söyleseydin bunu.”

“Fırsat vermedin ki arkadaş. Yalnızlığı seven bir insan görünümündeydin her zaman, adını da öyle koymuştu kızlar. Sen bizim bölümün Yalnız Adamı’ydın üniversitede...”

Sahne hazırды, konuşmacıyı takdim etmek için mikrofonu eline alan sunucu nefeslenmişti. Salona baktı, sesini kontrol etti önce ve elindeki kâğıdın üzerindeki isme göz gezdiriyordu.

Leyla ihmal ettiği kuzenine dönmüştü fırsat bulup:

“Hani hep sözünü ederdim ya sana sık sık, ‘Yalnız Adam’ diye... Çağrı! İşte o bahsettiğim Yalnız Adam’ın ta kendisi...”

Konuşmacının biyografisi okunuyordu kürsüden. Leyla duramamıştı. Çağrı’nın kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı:

“Bak arkadaş, artık çözdüm sayılır seni... Ben ateist filan değilim. Senin farklı kişiliğinden dolayı merhabamızın sürmesini isterim doğrusu. Yanlış anlama, güvenilir olduğun için.”

“Kabul!” demişti ona Çağrı...

Alkışlar arasında yaşlı bir adam ilerleyerek gelmişti kürsüye. Profesör, kendinden emin bir eda içinde oturmuştu mikrofonu karşısına alıp. Elini dudaklarına götürmüştü konuşmadan önce. Bu bir anlamda alkışlara verilen bir “sus” işaretiydi. Ve salonda alkışlar kesilmiş, sessizliğe gömülmüştü mekân...

Önce dinleyicilerini selamlamış, ardından konu başlıklarını seslendirebilmek için, önündeki notlarına indirmişti bakışlarını.

Çağrı, Leyla’dan yana çevirmişti yüzünü ve hafifçe fısıldamıştı ona: